

saa det, at en Brændeviinsbrænder har Valget mellem to forskjellige Maader at svare sin Afgift paa, nemlig enten for hver Brændingsact, han foretager, være sig en enkelt Act eller flere under Æt, eller ogsaa efter den Tid, hvori hans Redskaber staae til hans Raadighed. Naagtet nu Regjeringen, som jeg tillod mig at bemærke, siden 1839 havde en Erfaring for sig, at denne Betsatning efter Tid kan bestaae, uden at give Anledning til Misbrug, idet den var bragt til Anvendelse paa mange og tildeels meget betydelige Landbrænderier, navnlig i Nærheden af Kjøbenhavn, der endog eiedes af Kjøbenhavnske Brændeviinsbrænderer, som vare fuldkomment inde i Systemets Fortrin og Mangler, uden at det havde givet Anledning til Misbrug, har det dog vist sig, at der er kommen ligesom en Agitation mellem Brændeviinsbrænderne, efterat denne Reform havde fundet Sted næstforrige Aar, og de have paa mange Steder gjort sig al mulig Umage for til det allerhøvedste at benytte den Tid, hvori deres Redskaber stode til deres Raadighed, uden at tage Hensyn til, hvad der ved Loven var forudsat, at der kunde udrettes i denne Tid. Mange have maaskee gjort det, uden egentlig at vinde noget Stort derved, i det Haab, at, naar de blot vedbleve dermed, vilde Gevinsten nok tilsidst komme. Nu har virkelig, som sagt, Gevinsten derved hidtil langt fra været saa stor, og, dersom de have høyt nogen Gevinst derved, saa bestaaer den i alt Fald i Besparelsen af Afgiften, som derved er gaaet tabt for Statskassen. I Almindelighed anslaaes Tabet, som derved kan tilspies Statskassen, meget forskjelligt, nemlig fra 10 indtil nogle og 30 pCt.; men, antager man ogsaa, at det kunde være henimod 30 pCt., som i et vel drevet Brænderi kunne bespares af Afgiften, ved at Driften forceres udover det for respective 3 eller 4 Døgn Beregnede, saa maa det dog i alt Fald ansees som givet, at den fulde Fordeel af disse 30 pCt. af Afgiften paa ingen Maade flyder i Brændeviinsbrænderens Lomme. Jeg har Grund til at antage, at, hvis han af disse henved 30 pCt. selv vinder 10 pCt., er det vist ikke stort mere; det Øvrige, som Statskassen taber, gaaer derimod tabt i Spildet af Materiale.

Brændeviinsbrænderen bryder sig nemlig, naar han kan vinde 10 pCt. af de 30, ikke om, paa Statskassens Beføstning at sætte indtil 20 pCt. overstyr, som altsaa bliver spildt Materiale, der gaaer tabt for den nationale Formue. Dette Misbrug af Lovgivningens Hensigt i saa Henseende har virkelig fundet Sted, og det i større Udstrækning, end Regjeringen havde Grund til at troe efter tidligere Erfaringer at ville blive Tilfældet. Nu tilstaaer jeg, at jeg ogsaa antager, at det maaskee gjerne kan være, at de Misbrug, der i saa Henseende for Tiden virkelig finde Sted, kunne efter nogle Aars Forløb vise sig at tage af; men saa meget er vist, at de for Diebliffet ere meget betydelige, og at der fra selve Brændeviinsbrænderne foreligger noksom tilstrækkelige Klager over den Ulighed, som efter Betsatningsystemet kan fremkomme, naar en Brændeviinsbrænder vil føre sig det ene Alternativ af Afgiftsberægnelsesmaaderne, som det giver ham Anledning til, til Nytte, og, da det nu ikke kan nægtes, at det Rationelle er Betsatning efter Driftsplan — at man af hver enkelt Brænding maa erlægge den Afgift, som Statskassen har paalagt paa Brændeviinsproductionen —, har Regjeringen troet, at der nu ikke var Grund til længere at holde et Forslag om Forandring i saa Henseende tilbage, og det saa meget mindre, som Regjeringen nu seer sig istand til at gennemføre en saadan Foranstaltning, da det Personale, der udfordres til at kontrollere Brænderierne, nu er saa tilstrækkeligt øvet, at det ikke alene kan antages at ville være istand til at udføre de Controlforholdsregler, som ville behøves for Danmarks og Slesvigs Vedkommende, hvor Brændeviinsproduktionsafgiften allerede bestaaer, men endda vil kunne afgive de fornødne Veiledere til Brændeviinsproduktionsafgiftens Indførelse ogsaa sønden for Eideren.

I Overensstemmelse dermed er det Lovforslag, som jeg skal have den Ære at forelægge, udarbejdet, og det vil sees, at den Forandring, der udfordres i den bestaaende Lovgivning, er meget ringe; i sine Resultater antager jeg imidlertid den vil vise sig temmelig betydelig. For Fleertallet af Brændeviinsbrænderne vil Sagen iøvrigt ikke stille sig saa